

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 879/05
31.05.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Đorđevića, predsednika veća, Slobodana Rašića, dr Gligorija Spasojevića, mr Sretka Jankovića i Gorana Čavline, članova veća, sa savetnikom Natašom Banjac, kao zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela oduzimanja vozila u pokušaju iz člana 174. Krivičnog zakona Republike Srbije u vezi sa članom 19. Osnovnog krivičnog zakona i dr, odlučujući o žalbama optuženog i njegovog branioca, adv. AB iz Beograda, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Beogradu K. 1145/04 od 3.2.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 31.5.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE, kao neosnovane, žalbe optuženog AA i njegovog branioca i presuda Okružnog suda u Beogradu K. 1145/04 od 3.2.2005. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Navedenom prvostepenom presudom, optuženi AA oglašen je krivim za krivično delo oduzimanje vozila u pokušaju iz člana 174. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) u vezi sa članom 19. Osnovnog krivičnog zakona (OKZ), za koje delo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 4-četiri meseca i za krivično delo razbojništvo iz člana 168. stav 1. KZ RS, za koje delo mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1-jedne godine, te mu je na osnovu člana 49. OKZ uzeta kao utvrđena kazna zatvora u trajanju od 4-četiri meseca po presudi Petog opštinskog suda u Beogradu K. 491/01 preinačena presudom Okružnog suda u Beogradu Kž. 226/03 od 6.2.2003. godine, pa je osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i 5-pet meseci, u koju mu se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 5.4.2001. godine do 28.5.2001. godine i na izdržavanju kazne zatvora, po presudi Petog opštinskog suda u Beogradu K. 491/01. Oštećeni BB, za ostvarenje imovinskopravnog zahteva prema optuženom, upućen je na parnični postupak. Optuženi AA oslobođen je obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka.

Protiv te presude blagovremeno su izjavili žalbe:

- optuženi, ne opredeljujući osnove pobijanja presude, a iz sadržine žalbe proizilazi da presudu pobija zbog odluke o kazni, sa predlogom da mu se izrečena kazna ublaži i

- branilac optuženog, zbog povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, sa predlogom da Vrhovni sud Srbije prvostepenu presudu ukine i vrati predmet prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Republički javni tužilac, u podnesku Ktž. 1025/05 od 26.5.2005. godine, predložio je da se žalbe optuženog AA i njegovog branioca odbiju kao neosnovane i prvostepena presuda potvrdi.

Vrhovni sud je u sednici veća ispitao pobijanu presudu, razmotrio ostale spise predmeta i predlog Republičkog javnog tužioca, iz napred navedenog podneska, pa je našao da su žalbe optuženog i njegovog branioca

neosnovane.

Prvostepena presuda ne sadrži povrede zakona koje drugostepeni sud, u smislu člana 380. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP), ispituje po službenoj dužnosti.

Suština žalbenih navoda branioca optuženog kojima se, u odnosu na krivično delo iz člana 168. stav 1. KZ RS, osporava pravilnost i potpunost činjeničnog stanja utvrđenog pobijanom presudom, a s tim u vezi i pravilnost primene krivičnog zakona, svodi se na ukazivanje da nije sa sigurnošću utvrđeno da je optuženi izvršilac tog dela, zbog propusta suda da saslušanjem svedoka VV utvrdi kako je svedok došao u posed kartice za mobilni telefon koja je vlasništvo oštećenog i zbog odbijanja predloga odbrane da se izvede dokaz veštačenjem potpisa oštećenog BB na zapisniku o prepoznavanju ili da se sam oštećeni izjasni o verodostojnosti tog potpisa, a što je po žaliocu bitno zbog očigledne nepodudarnosti tog potpisa sa potpisom na zapisniku o saslušanju oštećenog pred istražnim sudijom i iskazane nesigurnosti oštećenog na glavnom pretresu u pogledu prepoznavanja optuženog kao izvršioca dela, kao i zbog propusta učinjenih u postupku prepoznavanja lica od strane oštećenog u SUP-u.

Međutim, izloženi žalbeni navodi po nalaženju Vrhovnog suda, nisu osnovani jer je prvostepeni sud, na osnovu izvedenih dokaza koje je pravilno ocenio, pre svega, na osnovu iskaza oštećenog BB, sasvim sigurno i pouzdano utvrdio da je optuženi izvršio razbojništvo na štetu navedenog oštećenog, na način kako je opisano u tački 2. izreke pobijane presude, za koje utvrđenje je, kao i za ocenu o neprihvatljivosti istom suprotne odbrane optuženog, u obrazloženju pobijane presude izneo jasne i uverljive razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Kako nema sumnje u pogledu činjenice da je oštećeni bio u SUP-u radi prepoznavanja izvršioca dela, jer se o tome sam oštećeni izjasnio u istrazi i na glavnom pretresu, to nema ni potrebe za izvođenjem dokaza koji su žalbom predloženi, u cilju utvrđivanja verodostojnosti potpisa oštećenog na zapisniku o prepoznavanju lica od 18.2.2001. godine, a okolnost na kojoj se u žalbi insistira i koju i oštećeni potvrđuje u iskazu datom na glavnom pretresu – da su mu prilikom prepoznavanja lica u SUP-u pokazana samo dva lica, a ne četiri kako je u zapisniku konstatovano, ne dovodi u sumnju verodostojnost iskaza oštećenog u delu prepoznavanja optuženog kao izvršioca dela, jer je oštećeni i u istrazi i na glavnom pretresu od 30.1.2003. godine, bio kategoričan da je optuženi lice koje je kritičnom prilikom ušlo u njegovo vozilo i uz pretnju napadom na njega oduzelo mu novac i mobilni telefon sa karticom, potvrdivši u tim prilikama da je optuženog i u SUP-u odmah prepoznao kao izvršioca dela, uz objašnjenje da mu je zapamtio lik prilikom ulaska optuženog u njegovo vozilo. Pri tom, navodi oštećenog na glavnom pretresu od 17.2.2004. godine, da više nije siguran da je prisutni AA to lice, koji navodi su takođe bili predmet pravilne ocene prvostepenog suda, suprotno stavu iznetom u žalbi, nemaju značenje suštinske i stvarne nesigurnosti oštećenog u pogledu identiteta izvršioca dela, s obzirom na objašnjenje oštećenog da je od događaja proteklo dosta vremena i da on svakodnevno sreće mnogo ljudi vezano za njegov posao (taksista), kao i s obzirom na okolnost da se oštećeni i tada poziva na iskaze koje je ranije dao u postupku kao pouzdane u pogledu činjenice u pitanju.

Navodi žalbe kojim se ukazuje da je činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno zbog propusta suda da sasluša, u svojstvu svedoka, VV na okolnosti navedene u žalbi, neprihvatljivi su i izvođenje ovog dokaza nepotrebno je, i po oceni Vrhovnog suda, kod činjenice da je oštećeni bio siguran da je optuženi izvršilac dela.

Prema tome, činjenično stanje pobijane presude pravilno je i u potpunosti utvrđeno u pogledu svih odlučnih činjenica, kako onih koje čine objektivna obelažja krivičnog dela u pitanju, tako i činjenica koje se tiču subjektivnog odnosa optuženog prema tom delu, a kvalifikacijom dela po članu 168. stav 1. KZ RS, pravilno je primenjen krivični zakon, pa se žalbom branioca optuženog u odnosu na ovo krivično delo, presuda neosnovano pobija i zbog povrede krivičnog zakona.

Ispitujući presudu u delu odluke o kazni, u smislu navoda žalbe optuženog i u smislu člana 380. stav 2. ZKP u odnosu na žalbu branioca u kojoj je ovaj žalbeni osnov samo istaknut, a nije obrazložen, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud pravilno utvrdio sve okolnosti koje su, shodno članu 41. Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije (KZ SRJ), važećeg u vreme izvršenja dela (i istovetnim odredbama sada važećeg OKZ) od značaja za ovu odluku, kako olakšavajuće, tako i otežavajuće okolnosti iznete u pobijanoj presudi i pravilnom ocenom značaja istih, imajući u vidu i objektivnu težinu krivičnih dela u pitanju, optuženom za dela za koja je prvostepenom presudom oglašen krivim, pravilno odmerio pojedinačne kazne kao u izreci te presude i uzevši mu kao utvrđenu kaznu zatvora u trajanju od četiri meseca po presudi Okružnog suda u Beogradu Kž. 226/03 od 6.2.2003. godine, izrekao mu jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1-jedne godine i 5-pet meseci koja je, ovako odmerena, i po oceni Vrhovnog suda nužna za postizanje svrhe kažnjavanja propisane članom 33. KZ SRJ. Stoga se žalbom optuženog neosnovano predlaže ublažavanje izrečene kazne, pozivanjem na porodičnu situaciju – da je optuženi otac maloletnog deteta koje je dužan da izdržava i što čini povremenim radom, a koje okolnosti je sud imao u vidu prilikom odmeravanja kazni i osim toga, ublažavanje kazne ne bi bilo opravdano sa stanovišta svrhe kažnjavanja

imajući u vidu društvenu opasnost učinjenih krivičnih dela i optuženog kao učinioca dela koji je i ranije, kao maloletnik, krivično odgovarao i kao punoletno lice osuđivan zbog krivičnih dela protiv imovine.

Iz svih iznetih razloga, a na osnovu člana 388. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar Predsednik veća – sudija

Nataša Banjac, s.r. Dragiša Đorđević, s.r.

Za tačnost otpravka

SM